

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

V. (XXI.) ÉVFOLYAM, 33. SZÁM 2010. AUGUSZTUS 27.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

MIRE ESKÜDTEK?

A MAGYAR KATONÁK NEM A HAZÁT VÉDIK,
IDEGEN ÉRDEKEKET SZOLGÁLNAK

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

SZEGÉNY OSZTRÁKOK

Hallgatva az augusztus 20-i rendezvények fennkölt szónoklatait, az jutott eszembe, hogy milyen rossz osztráknak lenni. Igaz, hogy az osztrák átlagjövedelem az idén 2113 euró, ami legalább 587 ezer forint, de hát, barátaim, a pénz nem minden! Nem irigylem az osztrákokat. Szegényeknek van egy halom ünnepük, de semmi történelmi magasztosság, semmi ünnepélyes sírás-rívás, mellve-regetés. Megünneplik a lehető legtöbb egyházi ünnepet, amelyekről az átlag magyar csak akkor tud meg valamit, ha éppen akkor megy bevásárolni, és hoppon marad, mert a bécsi üzletek zárva vannak. Egy állami ünnep van Ausztriában. Fogadjunk, hogy nem találod ki, melyik! Ausztria történelméről nem lehet azt mondani, hogy szegény, és nincsenek dicsőséges emléknapiak. Vannak, lenne miből választani. A Habsburg-dinasztia sok tagja viselte a német-római császári címet, ami azért nem akármilyen. És akkor még nem beszéltünk az Osztrák Császárságról, amely Európa egyik vezető hatalma volt. Nos, az osztrákok nemzeti ünnepüket nem a dicsőséges, de már réges-régen elmúlt múltból választották, hanem a jelenre is hatással lévő közelmúltból. Ausztria nemzeti ünnepe október 26-a. Arra emlékeztet, hogy az Osztrák Köztársaság 1955. október 26-án örök semlegességet fogadott. Úgy egyébként az osztrákok imádják a monarchikus szokásokat. Az „udvari szállító” kiírással minden patinás üzletben lehet találkozni, pedig már nincs udvar, legalábbis császári. Az osztrák állami tisztségek, a

tanácsosok meg egyebek egy része is a monarchikus időkre emlékeztet, melengetve mai viselőik szívét. Ja, és persze, Sissi, a szépséges császárné, akit Romy Schneider alakjában imádnak ma is. De csupán ennyi! Az osztrákok belenyugodtak, hogy köztársaságban élnek. Az ünnepen sportversenyeket rendeznek, és az érdeklődők bemehetnek a szövetségi kancellár irodájába, meg az összes közintézménybe. A császári korona nem a parlamentben van. Az alkotmányban a korona szó egyetlen egyszer szerepel, a címer leírásakor, de ennek sincs köze a monarchikus múlthoz. A címerükben lévő sas fején van egy kis koronácska, de a markában tudod mit tart? Sarlót és kalapácsot! Szegény osztrákok!

„A HAZÁÉRT MINDHALÁLIG!”

Hende Csaba nyilván nagyon készült a mostani Szent István napra. Előkotorták a múltból a kardrántás ceremóniáját, és még a kardokat is legyártották hozzá. „A magyar tiszt most kizárólag a magyar hazát, a magyar nemzeti érdeket szolgálja – nem valamely birodalomét, ideológiáét, vagy üzleti csoportét” – hirdette meg ünnepi beszédében. Aranyos volt mindazok után, hogy az ünnepségen szépen lekezelték az amerikai nagykövet asszonnyal, akit legutóbb még Afganisztánba is magával cipelt, hogy együtt nézzék meg a „kizárólag a magyar hazát” szolgáló magyar katonákat. Miniszter úr mondott megnyugtató dolgokat is, például: „Újjá fogjuk építeni a Magyar Honvédséget.” A kormányprogramban ugyan szó sincs erről, de seba,

sok minden másról sincs szó, de csapataink harcban állnak, a kormány helyén van. Bocss, ezt valaki más mondta. Miniszter úr nyári beszédeiből azért valamit mégis csak megtudunk arról, hogy mit is jelent az „újjáépítés”. Mindjárt kezdték a „hadsereg depolitizálásával”. Szerintem minden hadsereg politikai célokat szolgál, de lehet, hogy ez túlhaladott marxista vélemény. Azt azonban nehéz megérteni, hogy a hadsereg miért lenne jobb attól, hogy a tisztek nem lehetnek, mondjuk, önkormányzati képviselők. Az árvízi védekezésnél kiderült, hogy hol a baj. Például az, hogy kicsi a magyar hadsereg, cirka 20 ezer fő. A 11 milliós Görögország hadseregében 177 ezer katona szolgál. A nálunk kisebb Ausztriának is 35 ezer katonája van. Szóval, picik vagyunk. Aztán kiderült, hogy nincsenek tartalékosok. Mindjárt ráfogták a szocikra, hogy kidobálták a tartalékosok papírjait. Kitalálták, hogy legyen egy négy-ötezer fős önkéntes tartalékos állomány. Szerintem, miniszter úr, a gond nem itt van. A nagy önkéntes hadseregeket azok az országok engedhetik meg maguknak, ahol sok a pénz. Magyarország csóró. Hiba volt eltörölni a hadkötelezettséget. Ha Önök most visszaállítanák, nem követnének el szentségsértést, hiszen az EU országai közül Finnországban, Észtországban, Dániában, Ausztriában, Görögországban, Németországban és Cipruson ma is van kötelező katonai szolgálat. Ahol ilyen van, ott nem gond a tartalékállomány képzése. Nálunk a sok tornából felmentett, fegyelmet nem ismerő fiatalból hogy akar tartalékot képezni? „Legfontosabb célunk az új életpályamodell bevezetése” – mondta a miniszter mostani beszédében, s állítólag mind a 69 végzős kap munkát. Az persze más kérdés, hogy tisztit beosztást kap-e, vagy csak úgy általában munkát.

Én elgondolkoznék azon is, amit az egyik fiatal mondott: arra várok, hogy békemisszióba mehessek.

A hazáért? Mindhalálig!

THÜRMER GYULA

LELKESÉDÉSSEL, SZERVEZETTEN

Megkezdődtek az idei önkormányzati választások, melyekre 55 párt és szervezet jelentkezett be. A választásokat jelentősen befolyásolja az a tény, hogy a Fidesz-KDNP-kormány megváltoztatta a választási törvényt. Megmaradt a sokat átkozott kopogtató cédula, ráadásul rövidebb idő alatt többet kell összegyűjteni belőle. Az új törvény jó a hatalmasoknak, a gazdagoknak, de nem jó a szegényeknek, nem jó a dolgozóknak, s így nem jó a Munkáspártnak sem.

A kopogtatócédula-gyűjtés első napjai is igazolták, hogy a politikai helyzet nem változott meg április óta. A Fidesz-KDNP nagy erővel, a biztos győzelem tudatában gyűjti a cédulákat. Igaz, már többen mondogatják, hogy a kormány nem a tömegek, hanem a nagytőke és egy új középosztály érdekében kormányoz, de a dolgozó emberek széles rétegeiben még mindig sok az illúzió, s ez most érződik.

MÉG MINDIG AZ ILLÚZIÓ AZ ÚR

Látszódnak az is, hogy az MSZP nem került ki a válságból. Politikája, személyisége változatlanul nem vonzóak az embereknek. Plakátjaik felemásak, egyik-másik helyen már zöldek. A Jobbik az elmúlt hetekben egyre inkább beleszűrte a parlamenti politizálásba, ráadásul mondanivalójának zömét megvalósítja a Fidesz. Most igyekeznek valamit behozni ebből, ezért hajtanak. Az LMP politizálása nem a tömegek valóságos gondjairól szól, nem lép túl egy szűk társadalmi csoport érdekein.

A Munkáspárt mintegy 100 településen közel 300 jelöltet indít. Köztük Budapesten mintegy 100 jelöltet. 5 községben és négy nagyvárosban indít polgármester-jelöltet. Borsod, Nógrád, Szolnok és Békés megyében a megyei listára is látszik lehetőség.

KÖTEGYÁN AZ ELSŐ

A Békés megyei Kötegyánon Szőke János és Ujj László – a Munkáspárt jelöltjei közül elsőként – már leadták a céduláikat. Gratulálunk!

A Szeged melletti Ásotthalmon Móri József is összegyűjtötte a cédulákat. Lapzártakor érkezett a hír, hogy Nagymaroson Major László is túljutott az akadályon.

BORSODI CSAPAT KÓNYA BÉLA VEZETÉSÉVEL

A hét elején végzett a gyűjtéssel Balogh Attila a Nógrád megyei Diósjenőn, Csepelen is áll két jelölt, Nagy Pál és Hegedűs Sándor. Természetesen nekik is őszintén gratulálunk!

Ózdon Kónya Béla személyében polgármester-jelöltje is van a pártnak. Augusztus 23-ig a szükséges kopogtatók több mint felét összegyűjtötték, tehát van remény. Szinte biztos, hogy lesz városi lista is, hiszen 10 jelöltet állítottak, és még mindig jól halad a cédulák gyűjtése.

Budapesten, Csepelen sikeresen indult a munka, van remény. Zuglóban lapzártakor egy választókerületben 66 százalék már megvolt, két helyen meghaladták a szükséges cédulák felét, de voltak olyan területek, ahol el sem kezdődött a munka. Kecskeméten Kerekes Antal már túltepte az 50 százalékot.

HÚZZUNK BELE!

Az augusztus 20-i ünnepek miatt mindenhol nehéz volt a kezdet. Az emberek többsége nem volt otthon. Aggasztó az is, hogy aktivistáink rengeteg helyen már kirabolt postaládákkal találkoztak. Sok

választó azt sem tudta, hogy lesz választás. A Munkáspártot alapvetően jól fogadták, kifejezetten ellenséges fellépésről nem kaptunk hírt.

Általános tapasztalat, hogy 40-50 cédulát komoly nehézség nélkül össze lehet gyűjteni, ha a jelöltjeinket az emberek személyesen ismerik. A pártszervezetünk tapasztalata az is, hogy ahol volt erejük szórólapozni még a választások előtt, ahol A Szabadságot eljuttatták az embereknek, ott egy fokkal könnyebb volt az indulás.

Sajnos, vannak szervezeteink, ahol hiányzik a szükséges lelkesedés. Debrecenben például egyik fiatalunk úgy fogalmazott, hogy „hülyeség elindulni, össze sem tudjuk gyűjteni a szükséges kopogtatókat”. Elég sok a kapkodás, ami részben érthető is, hiszen kevesen vagyunk. A hangulat azonban egészében bizakodó.

Amikor e sorok megjelennek, még marad egy kis időnk. Szeptember 3-ig kell összegyűjteni az ajánlásokat, és addig be is kell jelenteni a választási bizottságoknál. Ne halogassuk tehát, se a gyűjtést, se a „papírmunkát”, mert könnyen kifuthatunk az időből!

ÜLÉSRE KÉSZÜL A KÖZPONTI BIZOTTSÁG

A Munkáspárt Központi Bizottsága szeptember 4-én, szombaton 10.00 órai kezdettel ülést tart – tudtuk meg a Baross utcai pártközpontban. A párt vezető szerve Vajda János alelnök előadásában áttekinti az önkormányzati választások helyzetét és a párt további feladatait. Karacs Lajosné alelnök az Ezres Klub és A Szabadság előfizetési akció állásáról számol be.

A Budai Várban, az első magyar király szobra előtt tartotta hagyományos Szent István-ünnepi megemlékezését a Munkáspárt. A vörös ingbe öltözött munkáspártiak programja sok hazai és külföldi turista tetszését megnyerte. A magyar nótákkal és versekkel fűszerezett ünnepség szónoka Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke volt. Az elmúlt húsz évet a magyar történelem sikertelen időszakaként értékelte. Nem lettünk gazdagabbak, sőt elveszítettük mindazt, amit egy másik társadalmi rendszer, a szocializmus kínálhatott: a teljes foglalkoztatottságot, a szociális biztonságot, a tömeges kulturálódás és tanulás lehetőségét. A szocializmus egyenlőtlenségeit nem számoltuk fel, hanem helyükbe a kapitalizmus sokkal, de sokkal rosszabb egyenlőtlenségeit tettük. A gazdag kisebbség és a szegény többség különbségét a társadalom normájává tették, amelyet az állam törvényeivel teljes erővel véd. A magyar uralkodói elit most összeveszik az elmúlt húsz éven. Ki a rendszerváltásban szerzett érdemeit magasztalja, ki a magyarságáért veri a mellét, megint mások demokratábbnak vallják magukat minden más demokratánál. A tömegek, az emberek pedig elszenvedő és szenvedő részesei az úri osztályok egymásra mutogatásának – fogalmazott a kommunista vezető. Az alábbiakban Thürmer Gyula beszédéből idézünk.

A MAGYAR MUNKÁS

Augusztus 20-a egyik legszebb ünnepünk. Az évszázadok gazdag tartalmat vittek bele, minden magyar ember megtalálhatja benne azt, ami számára ünnepé teszi ezt a napot. Ünnepeink ma Szent Istvánt, s vele együtt a magyar államiságot. De ez a nap az új kenyér ünnepe is, ünnep, amely a magyar paraszt, a magyar nép, a magyar emberek alkotó munkájának állít emléket.

A történelem fontos számunkra, de nem takarózhatunk vele. István döntése nem igazolja, nem is igazolhatja a mai kormányok döntéseit. Nem István döntéseit kell a mába átültetni. István realista szemléletének kell érvényt szerezni a mában.

Az elmúlt húsz év a magyar történelem sikertelen időszaka. Egyesek számára bizonyára a siker és a meggazdagodás

kora volt, a többségnek a kudarc, az elszegényedés kora.

Mit tudunk 20 év kapitalizmus után felmutatni? A multik irodaházait ott, ahol egykor a magyar nemzeti ipar virágzott? Parlagfűvel teli mezőket gazdag gabonaföldek helyett? Egymillió munkanélkülit ott, ahol egykor mindenki dolgozhatott?

Nem lettünk gazdagabbak, sőt elvesztettük mindazt, amit egy másik társadalmi rendszer, a szocializmus kínálhatott: a teljes foglalkoztatottságot, a szociális biztonságot, a tömeges kulturálódás és tanulás lehetőségét.

A szocializmus egyenlőtlenségeit nem számoltuk fel, hanem helyükbe a kapitalizmus sokkal, de sokkal rosszabb egyenlőtlenségeit tettük. A gazdag kisebbség és a szegény többség különbségét a társadalom

NEM JOGTTALAN JOBBÁGY!

normájává tették, amelyet az állam törvényeivel teljes erővel véd.

Nem lettünk fontos európai állam, hanem egy vagyunk az Európai Unió kis országai közül. Nem változtattuk meg Trianont, legfeljebb néha fájdalmasan sajnálkozunk.

A magyar uralkodói elit most összeveszik az elmúlt húsz éven. Ki a rendszerváltásban szerzett érdemeit magasztalja, ki a magyarságáért veri a mellét, megint mások demokratábnak vallják magukat minden más demokratánál. A tömegek, az emberek pedig elszenvedő és szenvedő részesei az úri osztályok egymásra mutogatásának.

A tőkés válság, amely végigsöpör a világon, azonban megrettentí a magyar uralkodó osztályt is. Az elmúlt nyolc évben a hatalom olyanoké volt, akik mindenben azonosultak az amerikai, nyugat-

európai világgal, akik saját hatalmuk érdekében képesek voltak a hazát eladni.

A hatalom ez év áprilisától új erők kezében van. Olyanokéban, amelyek nemzetibbnek tartják magukat elődeinknél. Olyanokéban, akik felismerni látszanak, hogy a magyarság végzetesen lemarad a nemzetek versenyében, és ezért a kapitalizmus reformját hirdetik. Olyanokéban, akik tudják, hogy a lakásproblémát csak az oldja meg, ha az ország lakásokat épít. Olyanokéban, akik sejtik, hogy a multik megállítása nélkül nem lesz magyar nemzeti gazdaság. Olyanokéban, akik tudják, hogy jobb helyre a világban csak akkor számíthatunk, ha bátran mondunk nemet a világ urainak, a pénzügyi köröknek, a nagyhatalmoknak.

De vajon az ígéretekkel és szándékokkal lesznek-e tettek, sikerül-e új irányt adni az országnak?

Mi világosan megmondtuk: a Munkáspárt támogatni fogja azt, ami jó, de határozottan bírálni fogunk mindent, ami rossz a dolgozó tömegeknek, az embereknek. Még az elején vagyunk, még nem késő szólnunk: az új hatalom új művéért túl nagy árat kell fizetnünk, nekünk, az embereknek.

A világ fejlődése a demokrácia lehetőségeit bővíti. A számítógépek korában akár minden nap közvetlenül is megkérdezhetnénk az embereket. Nem ez történik! A népszavazás intézményét az új hatalom nem igényli, az emberek közvetlen beleszólását nem akarja.

Tudjuk, hogy a négyévenkénti választódi, a képviselői demokrácia nem jelent igazi demokráciát. Az új hatalom nem-hogy nem javít az eddigi hibákon, de a választási törvények szigorításával újabb rétegeket zár ki a hatalomból.

Tudjuk, hogy Magyarország sokszínű, sokfélék vagyunk, sok mindent másként gondolunk. Az új hatalom nem akarja a gondolkodás szabadságát. A múlt társadalommal szembeni sérelmeit törvénybe foglalja és ráerőlteti a társadalomra. Saját világnézetét, sőt saját vallását állammivallásként kezeli, és az állam eszközeivel gyarapítja híveit.

A világgazdasági válság világosan mutat valamit. A gazdagok a felelősek,

de a szegények szenvedik el. A válságot meg lehet oldani úgy, hogy minden terhet a szegényekre raknak. Igen, meg lehet, de ennek ára van! Megéri-e?

Mi, a Munkáspárt azt mondjuk: nem éri meg! A magyar munkás, a magyar dolgozó nem jogtalan jobbágy többé, hanem ember, akinek jogai vannak. A dolgozó embernek beleszólást kell engedni a döntésekbe. Semmi sem fog változni, ha az ország pénzét továbbra is csak egy szűk csoport osztja el, legfeljebb nem az a csoport, amely eddig.

A gazdag és a szegény érdekei soha nem fognak egybeesni. Nem nyugszunk bele, hogy ez a világ csak a gazdagoké legyen. A gazdagok mindent megtesznek, hogy kiszorítsanak bennünket a politikai életből, megtörjenek bennünket, elvegyék hitünket.

Mi azonban nem adjuk fel. Tovább küzdünk! Csak azért is!

Foggal-körömmel harcolunk a dolgozó ember igazáért. Nem vagyunk erősek, de részt veszünk a mostani önkormányzati választásokon.

Ma ünnepeljük első királyunkat. Ezzel is jelezzük, hogy mi, a Munkáspárt ezer éves történelmünket egységes egészként és nemzetünk közös értékeként kezeljük. Nem kétséges, hogy a történelem szereplői közül számunkra azok a fontosabbak, akik a népért, a szegényekért, a dolgozóért tettek. De magunkénak vallunk mindenkit, aki építette, gyarapította, védte, gyámolította a magyar nemzetet.

Mi megtettük a magunk lépését. Ezt várjuk mindenki mástól, akik számára fontos Magyarország. Meggyőződésünk, hogy nem hitvitákban kell felőrölnünk egymást, hanem a közös cselekvés konkrét útjait kell megtalálni. Nekünk nem tetszik a turulmadár, de tudomásul vesszük, hogy másoknak tetszik. Vegye tudomásul mindenki, hogy nekünk viszont érték a békés munka jelképe, a sarló és a kalapács, és a dolgozó emberek nemzetközi összefogásának jelvénye, a vörös csillag.

Nem pusztító gyűlölködés, nem acsarkodás kell, hanem építő jellegű együttműködés. Együttműködés a dolgozók, a magyar állampolgárok, a magyar nemzet jövője érdekében. ■

KECSKEMÉTI HAGYOMÁNYOK ÚJÍTÁSOKKAL

Sokan felkapták a fejüket Kecskemét belvárosában, amikor a munkáspárti ünnepségen az István, a király rockoperából csendültek fel részletek. Munkáspárt és rockopera? Nos, igen, Munkáspárt és rockopera, így együtt! Nem a régi elcsépelte dalokat és verseket kell ismételtetni, újítani kell, azt pedig csak bátran lehet, mondta az augusztus 20-i kecskeméti ünnepség két értelmi szerzője, Kiss Lászlóné korábbi, és Kalapos Mária, jelenlegi megyei elnök (képünkön). Koppany dalára kifejezetten megálltak az emberek. A kulturális programban ritkán hallott versek hangzottak el, köztük Csokonai Vitéz Mihály, József Attila, Nagy László egy-egy költeménye. Pártunk 2006 óta rendezi meg ünnepségét Kecskeméten, Szent István szobránál, és a hagyományt folytatni akarja, de új eszközökkel, új megoldásokkal.

Szent István műve a feudális keresztény magyar állam, amely lehetővé tette népünk túlélését. Ezer éve első királyunk állammá szervezte a magyarságot. Ha István nem teremti meg a feudális államot, a magyarság valószínűleg nem lett volna képes megvédeni önmagát, és eltűnt volna a népek tengerében. Ha István

nem választja a keresztény hitet, kimaradtunk volna az akkori kor kulturális és szellemi fő irányából – mondta Thürmer Gyula, a rendezvény szónoka. Majd érdekes fordulattal hozzátette: „Mindennek persze megvolt az ára. A föld visszavonhatatlanul a földesurak, a feudális birtokosok kezébe került, s kisebb-nagyobb változtatásokkal ez így maradt 1945-ig. A vagyon nélküli szabad magyarokból pedig jobbágyok lettek, és azok is maradtak 1848-ig.

Az európai kultúra nevében eldobtuk, és talán örökre elveszítettük ősi kultúránkat. Örökre eltűntek a táltosok, a magyarság papjai, akik az orvoslásban is járatosak voltak. Ami nem sikerült a keresztény Európának a fegyverek erejével, azt megtette a vallással. Szétzúzta a magyarság ősi egyisten hitét, így István könnyűszerrel ajánlotta az országot Szűz Máriának.

Csatlakoztunk Európához, de ezzel együtt szinte szabállyá, törvénné vált, hogy olyan normáknak kell megfelelnünk, amelyeket nem mi találunk ki, és amelyek gyakran idegenek. Voltak és vannak politikusok, akik ezt túl is hajtják, és az igazodást szolgáló elkövetéssel helyettesítik.”

ŐSMAG

Augusztus 20-án szerte a nagyvilágban Szent István államalapító királyunk előtt tiszteleg a magyarság. És rendben van ez így, hiszen a középkor is történelmünk része, nem mellékesen a magyar állam születése is erre az időre tehető, Szent Istvánnak köszönhetően.

Egy ezredév távlatából kényelmesen mondhatunk véleményt a korról, a királyról, a korabeli Európáról.

Mondhatunk véleményt? Hát igen, de betörik a fejünket, ránk sütnek valami szörnyű billogot, ha megkockáztatjuk a kérdést: helyesen döntött-e István, mikor meghajolt az egyháznak és belesimult a „művelt” Európába? Ez nem mindenkinek tetszik...

Persze könnyű nekünk! Bírálgatni meg kérdezni, cinikusan vallatni a történelmet.

Tiszteljük Szent Istvánt, de engedjék meg múltunk kutatása egyszerű kíváncsiságból, tudás-szomjából.

A hazai szélsőjobb „újpogánynak” nevezett szárnya szívesen úszkál az ősmagyar hitvilág, mondavilág

YAROK NYOMÁBAN

ködében. Úgy tesz, mintha annak hiteseles, már-már felszentelt követője lenne.

A magyar emberek többsége nincs tisztában a történelem ezen szeletével. Még az ismert, tudományosan bizonyított tényeket sem olvasta. Sokan úgy kezelik a magyar őstörténetet, mint a szélsőjobb privilégiumát.

Pedig igazán sem a székely rovásírás, sem pedig Attila hun király nem felelős a gyűlölködésért, a toleranciahiányért!

Egyikük sem bábáskodott a nyilas mozgalom születésénél. Eszmeviláguk pedig köszönő viszonyban sincs a mai szélsőjobbával! Ezt is kisajátították, mint Petőfi Sándort szerették volna. Bár talán mára már megtanulták, hogy sem Petőfihez, sem József Attilához nincs közük – ők a nép gyermekei voltak.

Tanítsuk hát meg őket arra, hogy az ősi pogány kultúrához nem méltó, s végképp nem illeszkedik a magatartásuk! Mi pedig ne dobjuk el múltunk dicső századait csak azért, mert valamelyik ostoba karlengető jurtaba költözött egy hétre.

Írásos bizonyítékok maradtak fenn

arról, hogy a magyarok már jóval a honfoglalás előtt is itt éltek a Kárpát-medencében. Herodotosz is említi a méh-népet, ezek a méhek, a lovas-íjász magyarok. Magyarok, akik nem is voltak olyan barbárok, mint azt állítják róluk.

A „művelt nyugatiak” magukra tekintet bőrökben járkáltak, míg a magyarok már akkor ismerték a higiénit, csizmában, fehérenműben, kabátban éltek napjaikat, és használták a fürdőket, a borotvát, ékszereket, evőeszközöket. A rovásírást még a pásztorok is ismerték!

No, nem azért írom, hogy bántsam a „művelt nyugatot”, bár Hitlert nem bocsátom meg nekik, sem az iraki háborút. Csak egyszerűen zavar, hogy állandóan fel akarnak emelni, mit tudom én, milyen magasságokba. S teszik ezt több mint ezer esztendeje. Bennünket kell felemelni?

Mi lett volna, ha István nem veszi magára a kereszt jelét? Nem tudom.

De azt igen, hogy végzetes hiba volt tűzzel-vassal kiirtani egy nép kultúráját, csak azért, mert Európa akkor is kierőszakolt magának valamit. Rabszolgákra ugye mindig szükség van.

Őstörténetünk emlékeinek pusztulása mindmáig vizsályt, ellenségeskedést, földtől elrugaskodott spekulációkat szül.

Az ősmagyar időkben a nő és a férfi szinte egyformán öltözött. Apró különbségek voltak a ruházatkódjukban. Fehér nadrágot viseltek és tunikát. Egyenlő jogaik is voltak. Senki nem járt rongyosan és nem éhezett. A tulajdonviszonyok alakulása is megér egy könyvet, mert sokkal igazságosabb volt a nyugatinál is, meg a jelenleginél is.

Senkit nem kívántak kiirtani, sem rabszolgasorba hajtani.

A pusztítás „kultúráját” a kereszténység hozta el, Európa, a „művelt” nyugat. Hogy aztán folyton legyen miért harcolnia! Hol az egyenjogúságért, hol pedig valami másért, vagy más ellen, amit ő maga okoz, kivételként emberi mivoltából. Semmi másért: a haszonért.

A magyarság harcos nép volt, de harcainak sosem volt célja az öncélú rombolás.

Ennyit a barbárságról!

FOGARASI ZSUZSANNA

BOCSÓ IMRE

CENE GÁL ISTVÁN – NEM ÉN KIÁLTOK FESTMÉNYEIHEZ

Mi nem kiáltunk, de
Gyakran üvölt a létünk.
Múltunk szertefoszló.
Jövőnkől nem félünk.

Én sem kiáltok – de néha
Lelkem felsikolt megriadva.
Édes hazám, a szívedbe fogadtál.
S tudom, emlékszel hűséges fiadra
Aki sziklabércék fölötti csillagvilágából
Lejár, s a rakodópart alsó kövén megpihen.
Némán figyelve, hogy figyelik-e vele:
Üzen-e a vén Dunával a magyarok Istene?

Mesél-e a múltról, s, hogy milyen a jelenünk?
Hoz-e üzenetet, hogy biztos lesz a jövőnk?
Lelkünkbe gyökerezve él-e magyarságunk,
Vagy gyökértelen hordalékként úszik el
Nemzetünk?

KATONAHALÁL: A FIDESZ ÉS AZ MSZP A FELELŐS

Újabb magyar katona esett el Afganisztánban. A 32 éves nő önként ment az ázsiai országba, azonban a felelősség a magyar kormányé, amely idehaza nem ad módot a katonának a megélhetésre. Ez súlyos hiba, a bűn azonban az, hogy Magyarország önszántából vesz részt egy független ország leigázásában. A Fidesz és az MSZP mégis, továbbra is a külföldi missziókat támogatja.

A Munkáspárt a NATO-ból való kilépést és a magyar csapatok azonnali hazahívását követeli.

Egy 32 éves magyar katonanő meghalt, egyik katonatársa életveszélyesen, másik kettő pedig súlyosan megsérült Afganisztánban, amikor támadás érte hazatérő konvojukat. Az áldozat a 32 éves Pappné Ábrahám Judit, a 25. Klapka György Lövészdandár törzsőrmestere.

2002-ben lett szerződéses katona, Macedóniában és Koszovóban is teljesített szolgálatot, több elismerésben részesült. A férje ugyanennek a kontingensnek volt a tagja, de ő néhány napja – a folyamatban lévő váltás részeként – hazautazott Afganisztánból. Feleségének nem sikerült.

Hende Csaba honvédelmi miniszter posztumusz hadnaggyá léptette elő a törzsőrmestert, ugyanakkor azonnal leszögezte, hogy a kormány Afganisztánpolitikája változatlan marad.

S ez a lényeg.

Egy-két halott magyar katona még nem az a szám, amely belpolitikai kockázatot jelentene a kormánynak. Az amerikaiakkal szemben pedig még jól is jön egy magyar katonakoporsó, jól lehet mutogatni, hogy tessék, mi igenis komolyan gondoljuk az afganisztáni szerepvállalást.

Magyarországnak semmilyen nemzeti érdeke nincs Afganisztánban.

Két okból vagyunk ott.

Egy: nem fizetünk be elég pénzt a

NATO közös kasszájába, nem veszünk elég fegyvert, s ezzel kompenzálunk.

Kettő: nem tudunk, és nem is akarunk nemet mondani az amerikaiaknak. Ebben tökéletesen egyetért az MSZP és a Fidesz is.

Hende Csaba nagy hangon beszélt arról, hogy immár anyagi és erkölcsi megbecsülés lesz része a magyar katonának. Nos, ez egyelőre egy diszkardnál nem jelent többet.

A hivatásos katona itthoni alapfizetéséből nem tud megélni, külföldi missziókban ennek a sokszorosát keresheti meg. Nem a kalandvágy viszi aknákat szedni az afgán hegyekbe, hanem az, hogy idehaza megélhessen a családjá.

A Magyar Honvédség harcképes alakulatainak túlnyomó része ma külföldön, többek között Afganisztánban szolgál. Már hivatalosan is elismerik, kiképzők is vannak köztük, olyanok, akik adott esetben harci akciókban is részt vesznek.

Értsük pontosan: nem olyanban, amikor az afgán felkelő rálő a konvojra, hanem amikor ők keresik a „lázadó” afgánt. Mégis mit tegyen az afgán, ha nem akar idegen katonákat látni hazájában?!

A „keresők” célja, hogy ők kiirtsák.

Akik Afganisztánban szolgálnak, nem a hazát védik, hanem amerikai zsoldosok. S nem mások azok sem, akik őket oda küldik...

HOZZÁK HAZA A MAGYAR KATONÁKAT!

Thürmer Gyula, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke augusztus 23-án rendkívüli sajtóértekezleten az alábbiakat mondta el:

A Munkáspárt őszinte részvétét fejezi ki Pappné Ábrahám Judit honvéd hadnagy családjának, hozzátartozóinak. A fiatal nő hősi halált halt, de értelmetlenül, idegen célokért áldozta életét. A magyar katonák Afganisztánban nem a magyar hazát, nem a magyar nemzeti érdekeket szolgálják. Magyar katonák az Amerikai Egyesült Államok birodalmi érdekeiért, az amerikai mindenhatóság eszméjéért, a hadiiparban érdekelt üzleti csoportok profitjéért harcolnak és halnak meg Afganisztánban.

A Munkáspárt követeli: Magyarország vonuljon ki Afganisztánból, hozzák haza a magyar katonákat!

Budapest, 2010. augusztus 23.

Magyar Kommunista Munkáspárt
Sajtóirodája

AMERIKAI ELLENTMONDÁS

Miközben Barack Obama elnök több tízezres csapaterősítést küldött Afganisztánba, az amerikaiak többsége nem látja a kilenc éve zajló konfliktus végét, és tíz-ből hat közülük ellenzi a háborút. Szemben a márciusi 46 százalékkal, a megkérdezetteknek már csak 38 százaléka támogatja az elnök által elrendelt, csapaterősítéssel folytatott háborút. Mindössze 19 százalék gondolja úgy, hogy a helyzet javulni fog a következő évben. 29 százalék az állapotok romlására számít, 49 százalék pedig úgy véli, hogy minden marad a régi.

A válaszadók 58 százaléka ellenzi az afganisztáni háborút, ugyanakkor 68 százaléka helyesli, hogy Obama úgy döntött: az amerikai erők befejezik harci küldetésüket Irakban.

KÉTEZER HALOTT KATONA

Meghaladta a kétezeret az afganisztáni harcokban elesett külföldi katonák száma azóta, hogy 2001 őszén az amerikai haderő megindította támadását az ázsiai ország ellen. Mostanáig a nemzetközi haderő 2080 tagja vesztette életét. Az idén 464 katona halt meg a harcokban és erőszakcselekményekben, tavaly 521.

KÜLFÖLDÖN MEGHALT MAGYAR KATONÁK A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁN

- 1973. április 9.** – Dél-Vietnam területén szolgálatteljesítés közben lezuhant a Vietnami Nemzetközi Ellenőrző és Felügyelő Bizottság helikoptere. A balesetben a Bizottság magyar tagozatának két tisztje, valamint további hét – indonéz, kanadai, vietnami és amerikai – katona vesztette életét.
- 1998. február 18.** – A Sínai-félszigeten két magyar békefenntartó katona életét vesztette egy közúti balesetben, egy harmadik könnyebb sérülést szenvedett. A Multinacionális Erők és Megfigyelők Békefenntartó Missziójának (MFO) vizsgálata szerint a tragédia oka gyorsjárat volt.
- 2001. október 8.** – Az abház főváros, Szuhumi közelében – feltételezhetően cseccsen szakadárak vagy grúz partizánok - lelőttek egy járőröző MI-8-as helikoptert. A balesetben életét vesztette Török László ezredes, az ENSZ grúziai megfigyelő missziójának parancsnokhelyettese.
- 2004. június 17.** – Irakban egy ivóvizet szállító magyar katonai konvoj járművei mellett pokolgép robbant. A repeszek megöltek egy 27 éves szakaszvezetőt, egy másik magyar katona is megsebesült.
- 2004. szeptember 29.** – Bosznia-Hercegovinában, Bihácstól mintegy 15 kilométerre egy magyar katona által vezetett 5 tonnás tehergépkocsi a kanyarban kisodródott az útról. A teherautó vezetője meghalt, a kísérő magyar katona megsérült.
- 2008. június 10.** – Afganisztánban meghalt a magyar tartományi újjáépítési csoport tüzserésze, amikor egy házi készítésű robbanószerkezetet próbált hatástalanítani.
- 2008. július 12.** – Feladatai végrehajtása közben egy robbanás következtében életét vesztette egy tüzserész százados Afganisztánban, a Kunduz városba vezető úton.
- 2010. augusztus 23.** – A Baglan tartományban szolgáló Magyar Honvédség Tartományi Újjáépítési Csoport egyik konvoját megtámadták: egy magyar katonanő a helyszínen életét vesztette. Egy társa életveszélyesen, másik kettő pedig súlyosan sérült meg.

MAGYARORSZÁG NATO-CSATLAKOZÁSÁVAL AZ ÖSSZES POLGÁRI PÁRT EGYETÉRTETT. HORN GYULA MSZP-JE VEZETTE LE A BELÉPÉSI TÁRGYALÁSOK ZÖMÉT, AZ „I”-RE A PONTOT AZ ELSŐ FIDESZ KORMÁNY TETTE FEL. NEM SOKKAL A BELÉPÉSI SZERZŐDÉS ALÁÍRÁSA UTÁN A NATO MAGYAR TÁMASZPONTOKRÓL KEZDTE EL JUGOSZLÁVIA BOMBÁZÁSÁT. KÉPÜNKÖN AZ EGYIK „DICSŐSÉGES” PILLANAT LÁTHATÓ, Ahol ORBÁN VIKTOR MINISZTERELNÖKKÉNT ÉLVEZI BILL CLINTON „ELNÖKI FÉNYÉT”.

**„A múltba csak azért tekintünk vissza,
hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”**

KOMMUNISTÁK ÉS NYILASOK

Az előző számunkban láthattuk, hogy az 1930-40-es években a nyilas, fasiszta mozgalom megcélozza a munkásságot is, igyekszik elvenni őket a szociáldemokratáktól és főleg a kommunistáktól. A KMP-nek ezért kezdettől fogva fontos feladata volt, hogy világossá tegye a kommunisták és fasiszták közötti különbséget. Azt is tudjuk, hogy ma a polgári történészek, ideológusok minden eszközzel igyekeznek összemenni a kommunizmust a fasizmussal, és ennek egyik eszköze éppen az, hogy egyenlőségjelet tesznek a kommunisták és a nyilasok közé. Mi az igazság?

A KOMMUNISTÁK SZOCIALIZMUST AKARNAK, A NYILASOK KAPITALIZMUST

Nézzük, milyen hazugságokkal igyekszik a polgári történelemtudomány és média manipulálni az embereket?

A kommunisták és a nyilasok egy tőről fakadnak. Ungváry Krisztián, a negyvenes éveiben járó történész, aki talán a legtöbbet teszi a történelem átírásáért, mondja: „a nyilasok a Horthy-rendszer megsemmisítésére törekedtek, teljes rendszerváltozást és társadalmi forradalmat akartak megvalósítani”. Ungváry gyűlöli a kommunistákat, de ettől még állítása nyilvánvalóan nem igaz. Társadalmi forradalmat nem lehet ugyanazon rendszeren belül végrehajtani. A forradalom azt jelenti, hogy a tőkéstől elveszik a gyárat és a hatalmat, és a munkás kezébe adják. A nyilasok semmi ilyet nem akartak. A kommunisták a kapitalizmus igazságtalanságait akarták felszámolni, és olyan társadalmat teremteni, amelyben mindenki dolgozhat, tanulhat, pihenhet, ahol az ország pénzét a többség érdekében osztják el. A nyilasok használtak antikapitalista jelszavakat, de

RAJK LÁSZLÓ

valójában semmit sem változtatnak a kapitalizmuson. A nyilasok egyik célja pontosan a munkásosztály harcának megállítására. Péntek István, a nyilasok egyik ideológusa 1944 őszén a Weiss Manfréd Művek munkásai előtt például a következőt mondta: „a munkásság osztályharca a nyilas puccsal véget ért”. Szálasi szavai is önmagukért beszélnek: „A mi mozgalmunk tényleg és véglegesen elpusztítja a marxizmust, ennek melegágyát, a liberalizmust és szellemi ágát, a szabadkőművességet. Helyette beültetjük az örök ideológiát: az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag kiteljesült nemzeti és szocialista államok kölcsönös jogelismerését, megbecsülését, egymást kiegészítő, haladó fejlődését és békés viszonyát.”

NYILASBÓL NEM LESZ KOMMUNISTA, IGAZI KOMMUNISTÁBÓL NEM LESZ NYILAS

„Átjárás” volt a kommunisták és nyilasok között. „Sokszor a véletlen körülmények

döntötték el, hogy valakiből nyilas vagy kommunista lett. Adott esetben ugyanazok lettek szélsőjobbaldaliak, akik korábban szélsőbaloldaliak voltak” – állítja ugyancsak Ungváry Krisztián. Előszere-tettel hozza fel bizonyítékként azt, hogy a kommunista Rajk László testvére, bizonyos Rajk Endre a nyilasok egyik vezérégyénisége volt. Na és? Minden családban van feketebárány! A két Rajk-testvér 1935-ben szakított, Endre Szálasi Ferenc híve, 1939-től már a szűkebb pártvezetés tagja. Rajk László Spanyolországba megy, hogy részt vegyen a néphatalom oldalán a fasiszták elleni harcban. Rajk Endre 1944. október után készletgazdálkodási kormánybiztos. 1945-ben, Németországban fogságba esik, s amint a Holokauszt Emlékközpont honlapján olvashatjuk, „háborús bűnösnek való kiadatását a magyar kormány – talán öcsce, a kommunista belügyminiszter Rajk László miatt – nem kéri”.

Nem igaz az az alapállítás sem, hogy átjárás lett volna. A kommunisták és a nyilasok valóban egyaránt igyekeztek a munkásokat maguk mellé állítani. A nyilasok radikális propagandájukkal, anti-kapitalista jelszavaikkal értek is el sikereket, döntően a kevésbé képzett, kevésbé felvilágosult munkásrétegekben.

A kommunista mozgalom egyetlen vezetője sem jött azonban a nyilasmozgalomból. Az igaz, hogy egyik-másik nyilas eleinte az MSZDP-ben vagy a KMP-ben tevékenykedett, de ki is zárták őket, amint felismerték szélsőjobbaldali nézeteiket, és megértették, hogy nem igazi baloldaliak, nem igazi kommunisták. Ilyen volt például Kassai-Schallmayer Ferenc, aki az 1930-as évek elején kapcsolatban állt a kommunistákkal, kizárták a pártból, és később a Szálasi Ferenc vezette Hungarista Mozgalom „munkásszervezője” lett, 1943-tól pedig propagandafőnöke, majd a Szálasi-kormány minisztere. A Népbíróság ítélete alapján 1946-ban kivégezték.

A MUNKÁSSÁG ZÖME NEM A FASISZTÁKAT TÁMOGATJA

A munkásság inkább a fasisztákat támogatja, mint a kommunistákat. Ez a tétel sem igaz! Egyrészt, a nyilasok társadalmi bázisában nemcsak munkások voltak, hanem az 1930-as gazdasági válság miatt veszteséget szenvedő minden réteg, a középosztály, a kispolgárság, a kisbirtokos parasztság képviselői is.

A vezetőik pedig eleve az egykori középbirtokos rétegből kerültek ki, akik a Horthy-rendszer idején hivatalnoki, esetleg katonai pályán voltak. Kemény Gábor, Szálasi külügyminisztere lecsúszott bárói családból származott, újságíróként kereste a kenyerét. Vajna Gábor belügyminiszter korábban katonatiszt, majd a balatonfüzfői löpőgyár igazgatója volt.

Másrészt, az 1920-45 közötti parlamenti választások elemzése azt mutatja, hogy a szélsőjobboldal erősödését két tényező idézi elő. A 30-as évek elejére gyengülni kezdenek a nemzeti konzervatív és keresztény pártok. Amíg 1926-ban ketten együtt a szavazatok 66 százalékát szerezték meg, addig 1939-re ez 52 százalékra csökkent. Az uralkodó osztály megijedt ennek láttán. Nem számolták fel a nyilasmozgalmat, sőt, engedték a térnyerésüket. Miért nem tartott a konzervatív jobboldal a fasisztáktól? Nos, felismerték, hogy a nyilasmozgalom képes a baloldalt gyengíteni, miközben nem veszélyezteti a fennálló rendet, mivel a Szálasi-párt semmilyen kombinációban sem jelentett fenyegetést a kormánypárti többségre.

A másik tényező az MSZDP gyengülése. Az MSZDP vezetésének felemás, a hatalommal folyamatosan egyezkedő politikáját a gazdasági válság terheit elviselő munkásrétegek nem értették, és egyre inkább elfordultak tőle. 1939-ben mindössze 5,19 százalékot kaptak. Jogos kérdés, hogy a KMP miért nem tudta az MSZDP-vel elégedetlen szavazókat fel fogni?

Nos, a KMP nem indulhatott a választásokon, mivel a hatalom minden eszközzel akadályozta. 1938-ban például bevezetik a választási biztosítékot, ami azt jelentette, hogy minden indulni kívánó jelölt legalább 2000 pengő biztosítékot tartozott fizetni annak jeléül, hogy indulása mögött komoly társadalmi támogatottság húzódik. Az MSZDP mintegy 300 ezer pengőt fizetett be kaucióként. A KMP-nek

ennyi pénze nem volt. A nyilasok a náci Németországból kaptak támogatást, a sajtóban ekkor született a „guruló márka” megnevezés. Az „eredmény” nem maradt el. A kormánypártnak csak egy-két riválissal kellett megküzdenie, az egyik szélsőjobboldali, a másik baloldali (kiszgazda vagy szociáldemokrata) volt. Vagy a kormánypárt nyert, vagy a nyilasok.

Maga Szálasi is tudta, hogy a munkásság tömegében nem követi. „A magyar munkás türelmetlen pártjával, önmagával és munkásszervezeteivel szemben, mert régi eszméiben csalódott. Miatán azonban a mai mostoha beállításával szemben még mindig a meglévő munkásszervezetei segítségével tudja csak valahogy biztosítani és védetni megélhetési, nem ideológiai érdekeit: a magyar munkás ma opportunistá is lett.”

A KOMMUNISTÁK NEM MŰKÖDTEK EGYÜTT A NYILASOKKAL

Gyakran hangzik el, hogy a kommunisták és a nyilasok programjában olyan sok hasonlóság volt, hogy logikus volt az együttműködésük. Az állítás nem igaz. A programok alapvető különbségére már utaltunk. Most hozzátesszük, hogy a nyilasok nem akarták a kommunisták erősödését. Egymás ellenfelei és nem partnerei voltak. Olyannyira nem, hogy az 1946-os Szálasi-perben Vajna Gábor beismeri, hogy a kommunisztagyánus és egyéb baloldali álláspontú egyénekről összeállítást készítettek, s „Szálasi Ferenc utasítása alapján jártam Werth Henrik vezérkari főnöknél, bejelenttem ezt a kapott megbízatást, és ő utasított a kémelhárító osztályhoz, illetve vidéki viszonylatban a csendőr központi nyomozó parancsnoksághoz”.

A NYILASOK NÉMET ÉRDEKEKÉRT HARCOLTAK, A KOMMUNISTÁK A MAGYAR NÉPÉRT

A kommunisták és a nyilasok egyaránt külföldi érdekek kiszolgálói voltak. Az állítás nem igaz. A KMP a Komintern keretében működött, de nem a Szovjetunió érdekeinek kiszolgálójaként. A nyilasmozgalom politikai és anyagi támogatója a fasiszta Németország volt. A németek juttatták hatalomra Szálasi 1944. októberében, a háború folytatása, a szovjet előrenyomulás megakadályozása érdekében.

A nyilasok kezdettől fogva a háború mellett voltak. 1944. októberében pedig, amikor a Horthy-féle garnitúra nem tudja, és nem akarja vállalni a háború folytatását, a nyilasok vállalják ezt a szerepet, ami súlyos pusztításokhoz vezetett.

A kommunisták mindig a háború ellen voltak. „A végletekig felkorbácsolt fasiszta nacionalizmus, a trianoni demagógia, a robbanékony külpolitika, a rég folyó gazdasági háború bármely pillanatban új tömegmészárlásba csaphat át...” – írja a Vasas című lap már 1934. áprilisában. A KMP az antifasiszta ellenállás szervezője, számos tagja áldozza életét a békéért, és az ország szabadságáért. ■

TANULSÁGOK

A MUNKÁSMOZGALOM TÖRTÉNETÉBŐL:

1. A magyar fasiszta mozgalom a magyar kapitalizmus terméke. Olyan rohamcsapat, amelyet a tőke akkor vet be, amikor más eszközt nem lát a kommunista erők feltartóztatására.
2. A nyilasmozgalom nem munkásmozgalom volt, nem szocialista mozgalom, hanem a kapitalizmust szolgáló szélsőséges, emberellenes, fasiszta mozgalom.
3. Nyilásból nem lesz kommunista, igazi kommunistából nem lesz nyilas.
4. A nyilasmozgalom csak a szavakban tőkeellenes, valójában a kommunista erők előretörése ellen irányul.
5. A mi feladatunk leleplezni a tőkés média és ideológia hazugságait, amelyekkel összemoszák a fasisztákat és a kommunistákat.

GOMBHOZ A KABÁTOT

BUDAPESTI FELÚJÍTÁSOK

Harminc milliárd forintba került eddig a Margit híd felújítása. Azonban nem, hogy az elképzelt költségekre nincs magyarázat – a kezdeti összeg 13 milliárd volt, már annyiból Ausztriában új híd emelnek –, de maga a Margit híd sincs kész határidőre.

A jelenlegi állás szerint az ideiglenes forgalomba adás időpontja körülbelül 111 napot csúszik, a híd felújításának végső határideje pedig 74 napot, így az csak 2011 júniusára várható.

A miéltre természetesen rengeteg választ talált a kivitelező cég, hasonlókat hallhattunk már a 4-es metróval és szinte az összes fővárosi megaberuházással kapcsolatban.

Pedig a válasz egyszerű.

Az SZDSZ és MSZP vezette főváros az elmúlt húsz évben, s főleg az elmúlt négy esztendőben minden egyes beruházásnál egy szempontot nézett: miképp lehet minél több pénzt ellopni. Például élve: nem a kabáthoz varrták a gombot, hanem fordítva. Ha mondjuk a cél 100 millió forint közpénz elsikkasztása volt, akkor belevágtak egy útfelújításba. A kiszemelt beruházó a reálisnál kétszer akkora összeget kapott. Tehát, ha mondjuk 100 millióért fel lehetett újítani a Thököly út egy szakaszát, fizettek neki 250-et. Abból a vállalkozó visszaadott 100-at, 50 millió forintot pedig megtartott a hallgatásáért. Ha kellően pofátlanok voltak – s a körút kapcsán többször is azok voltak – akkor akár évente is elvégezték ugyanazt a munkát, ugyanott.

A 4-es metró építése, a Margit híd felújítása ugyanezen az elven működik.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>